

Paul Turner

Kiloknaller

Vertaald door Ans van der Graaff

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2015

Tekst © Paul Turner 2015 / www.planet-paul.com

Vertaling © Ans van der Graaff 2015

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagillustratie: Jordi Peters

Foto's titelpagina, dankwoord en schutbladen: privéarchief Paul Turner

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6890 1 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

30 minuten eerder

Ik had die ochtend maar één keer kunnen ontbijten en had zelfs geen tijd om een chocoladereep uit het geheime voorraadjie in mijn broekzak te pakken. Dat kwam door de repetities voor het schoolkoor. Daar was ik aan het begin van dat schooljaar – mijn tweede jaar op de middelbare school – bij gegaan. Mijn merkwaardig slanke benen, die een model niet zouden misstaan, hadden nu moeite de met vet gevulde bal die erbovenop zat te dragen. Het was bijna Kerstmis en de pure vreugde over de naderende kerstvakantie was het enige waardoor ik gemotiveerd bleef. Thuis lagen de kasten al vol lekkernijen die door suikerminnende engelen naar de aarde waren gezonden. Je zou bijna denken dat ons gezin tijdens de kersttijd in winterslaap zou gaan... en daar zou je dan gelijk in hebben. Geen saaie lessen meer die tussen mij en mijn beste vriend – ETEN – in stonden.

Het was de dag van de jaarlijkse kerstviering op school. Deze Dikzak sprong op – nou ja, trok even lichtjes een wenkbrauw op – bij elke gelegenheid om de aandacht te trekken. Het was natuurlijk onmogelijk me over het hoofd te zien, maar ik wilde wel opvallen op mijn voorwaarden.

De hele school wachtte op mijn komst – nou vooruit, de komst van het koor – zodat de viering kon beginnen. We liepen achter elkaar de aula binnen. Om zo snel mogelijk te worden opgemerkt, liep ik met verende tred.

Dikke mensen slagen er vaak al in lollig over te komen door alleen maar te glimlachen. Alle blikken gaan altijd vanzelf naar de breedste persoon die een kamer binnen komt en als de blijdschap bij die persoon van zijn gezicht druipt, kun je hem meteen het etiket LOLLIG! opplakken. Dat en het feit dat ik in een school vol zwarte blazers de enige was die een wit t-shirt droeg.

Ik had net mijn nieuwe doel bereikt – ik was van formaat bulrug uitgegroeid tot formaat blauwe vinvis – en wachtte nog tot mijn blazer zou worden ingevlogen. Daar had ik trouwens mazzel mee. Ik had een enorm transpiratieprobleem en zo'n extra laag zwarte stof over mijn toch al vijftien lagen isolatie hielp niet bepaald mee.

De koorleden namen hun plaats op het podium in zoals we hadden geoefend en gingen allemaal tegelijk zitten. Ik was een beetje in de war omdat ik op de handgemaakte verhoging moest gaan zitten die op het gewone podium was geplaatst. In eerste instantie was ik buitengewoon blij met mijn plekje, omdat ik hoger zat dan de twee voorste rijen en dus heel duidelijk te zien was. Toen begon ik me zorgen te maken over de andere redenen dat ik daar geplaatst was. Had ik extra ondersteuning nodig zodat het podium niet zou instorten? Had de leraar er tijdens het plannen van de kerstviering rekening mee gehouden dat ze dit jaar de zoon van Pavarotti in het koor hadden? De E-nummers van de chocolade-ontbijtgranen van die ochtend kwamen in actie en mijn fantasie ging met me op de loop. Hadden ze ook al een kraan klaarstaan om me op te takelen voor het geval mijn benen het zouden begeven? Zo ja, dan

moest ik me aan mijn plan houden. Accepteren hoe ik eruitzie. Wuiven als een koning in zijn koets terwijl ik over de school heen en door de breedste uitgang naar buiten werd gedragen.

Ik keerde snel terug in de werkelijkheid toen het hoofd van de school het podium op kwam. Om de een of andere reden was hij gekleed als een tovenaars. Alle leraren hadden de traditionele mantels en gewaden aan die ze voor belangrijke bijeenkomsten droegen, maar ik vond dat ze eruitzagen als tovenaars.

De superwijde mouwen van het schoolhoofd zagen er heel dramatisch uit toen hij zijn armen hief. Ik herinnerde me dat Jezus de vijfduizend hongerige mensen had gevoed. Ik had alweer honger en kon altijd wel voor zo veel mensen eten, dus ik hoopte dat hij dat kunstje ook zou opvoeren, zodat ik wat brood naar binnen kon werken. Hij liet echter zijn armen zakken en zei: 'Dan volgt nu de eerste lezing.'

Neeeeee, dacht ik.

Waarom deden ze dat nou?

Ontzet dat ik het mis had deed ik mijn mond dicht en realiseerde ik me dat we NIET GINGEN ETEN. Deze dag werd heel snel een van de slechtste aller tijden. Doordat ik maar één keer had ontbeten verkeerde mijn lichaam nu in uithongeringsmodus. Ik zat gevangen op het podium en het enige waarop ik me nu nog kon verheugen was dat ik mocht gaan staan om harder te zingen dan alle anderen, zodat iedereen zou opmerken hoe prachtig ik zong. Tot het moment aanbrak voor de derde lezing.

Het schoolhoofd (aandachttrekker) had de eerste lezing gedaan en het adjunct-hoofd (nog zo'n aandacht-

trekker) de tweede. De derde lezing werd gewoonlijk door een leerling gedaan. Ik heb nooit geweten hoe ze die leerling kozen, maar als ze je naam riepen, moest je opstaan en langs iedereen naar voren lopen.

‘Paul Turner.’

Mijn lijf wist niet goed wat het moest doen. Het wilde in elk geval niet opstaan en gaan lopen. Maar ik was niet van plan de kans te laten schieten om helemaal in mijn eentje midden op het grote podium te gaan staan. Dit was mijn kans om te stralen. Ik was altijd al gek geweest op aandacht en dit werd me op een presenteerblaadje aangereikt. Als ik me nu zwak en verlegen toonde, zou er vast en zeker gegniffel klinken vanuit de zee van overkritische tieners. Ik stond op, bracht de vering terug in mijn tred en waggelde naar voren. Gelukkig hoefde ik niet langs al te veel mensen te dringen, want dat was altijd gênant.

Dus daar stond ik, tegenover twaalfhonderd leerlingen, en ik voelde me vreselijk misplaatst. Maar daar trok ik me niets van aan. Ik zou de derde lezing gaan doen alsof mijn leven ervan afhing. De mensen zouden zich mij herinneren.

Ik moest een stukje uit Lucas lezen, over de geboorte van Jezus.

Het was in elk geval een verhaal dat ik kende, dit en dat van de dieren op de boot. Ik kon er helemaal voor gaan. Ik leefde me helemaal in mijn rol in en zwaaide bij elk woord met mijn armen. De gebaren kwamen niet vaak overeen met wat ik zei, maar mijn enthousiasme was overduidelijk. Het zweet drupte van mijn gezicht, over mijn kin, naar mijn eerste en tweede onderkin en

op het papier. Daar liet ik me echter niet door weerhouden. Ik ging door en haperde alleen bij woorden die ik nog nooit eerder had gezien, zoals 'geschiedde'. En ik moest me echt inhouden om niet telkens als ik daar zin in had mijn armen omhoog te steken en 'Halleluja' te roepen.

'Hiermee eindigt de lezing,' zei ik toen ik het einde had bereikt. 'WOEHOE!'

In mijn verbeelding sprong iedereen overeind, dolenthousiast omdat ze getuige waren geweest van de lezing aller lezingen. Maar NEE! Er gebeurde niets; ik zag zelfs een paar leerlingen die zaten te slapen. Een heleboel keken omlaag en probeerden niet te laten merken dat ze met hun mobieltjes zaten te spelen. Ik zag zelfs een paar mensen die ergens op zaten te kauwen. Dat was helemaal onbeschoft.

Alleen de leraren knikten beleefd in mijn richting. Zo'n robotknikje dat alles kon betekenen van 'goed gedaan' tot 'je mag echt trots op jezelf zijn'. Het maakte ook duidelijk dat ze zich net zo verveelden als de rest. Mijn solo-optreden was helaas niet zo'n succes geweest als ik had gehoopt.

Mijn maag rammelde, want ik had mijn laatste restje energie verbruikt door telkens als ik het over Hem had naar de hemel te wijzen. Ik had nog nooit in mijn leven zo naar eten verlangd. Ik kwijnde gewoon weg.

Ik liep weer het koor op en naar mijn stoel achteraan om te gaan zitten. Toen ik mijn stoel had bereikt, nam ik de extra hap lucht die ik nodig had om te voorkomen dat mijn benen het begaven en liet ik mezelf zakken. Maar er klopte iets niet. De drie seconden die het me

gewoonlijk kostte om te gaan zitten waren al verstreken. Er was iets mis. Waar was mijn stoel? Ik voelde hem tegen mijn been, maar waarom bewoog de stoel ook? De rest gebeurde in slow motion terwijl ik naar de andere koorleden keek.

Iedereen zat met open mond naar me te kijken. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Het voelde zoals wanneer iedereen naar dat deel van de film kijkt waarin de tijd klok van een bom almaar doortikt terwijl de held niet weet of hij de blauwe of de groene draad moet doorknippen. Iedereen keek naar me alsof ze afwachtten of ik zou exploderen.

Mijn vriend Tommy, die naast me zat, wilde me vastpakken, maar miste en kreeg de stoel te pakken. Nee, nee, nee, dit kon niet waar zijn. Mijn stoel was op de een of andere manier over de rand van het podium geschoven, misschien toen ik te enthousiast was opgestaan voor de lezing. Hoe het ook was gebeurd, ik was nu op weg naar de vloer. 10, 9, 8... De hele school keek toe, 7, 6... Ik zag leraren mijn kant op komen rennen. Waarom? Om het beter te kunnen zien? Ze waren er geen van allen op gebouwd om de kracht te trotseren die ik tijdens mijn val van het podium zou opwekken. 5, 4, 3... Ik keek omhoog naar Tommy, die kilometers ver weg leek. 'Bedankt dat je de stoel hebt gered, Tom.' 2... Ik zette me schrap voor de klap. 1... BOEM!!!

Daar lag ik in al mijn ellende, als de nasleep van een vulkaanuitbarsting. Intens, luidruchtig en dramatisch. Ik hoorde de hele school in lachen uitbarsten. Wel verdorie. Ik was de flinke vent, de knul die iedereen graag mocht en grappig vond omdat hij zo bovenmaats was.

Ik wist dat ik dik was en vond het geweldig. Nu zou ik voortaan bekend staan als de dikke-knul-die-van-zijn-stoel-was-gevallen. Telkens als ik – waar dan ook – van een stoel opstond, zouden de mensen aan dit moment terugdenken. Er stonden zo veel stoelen op school dat dit me voor altijd zou blijven achtervolgen.

Ik moest iets doen! Dit was net als ieder ander moment in mijn leven. Ik moest het accepteren. Als iemand je zwakte zag, zou hij aanvallen. Ik moest hier een POSITIEF AANDACHTSMOMENT van maken.

De leraren waren inmiddels gearriveerd om me van de vloer overeind te helpen (wel wat aan de late kant). Ik krabbelde overeind en probeerde dat moment wat te rekken zodat ik kon bedenken wat ik zou gaan doen. Ik draaide me om naar de rest van de school en zag dat iedereen me uitlechte. Zelfs sommige leraren hadden zich afgewend om hun heimelijke lachje te verbergen. Dit moment zou de rest van mijn schooltijd maken of breken. Wat ik nu ging doen zou bepalen hoe ik door de schoolgangen zou lopen. Ik activeerde de spieren in mijn gezicht tot ze een glimlach vormden, waardoor mijn wangen mijn ogen overlaptten. Dat maakte het gemakkelijker, want nu kon ik de anderen niet meer zien lachen. Ik hief mijn armen en...

IK MAAKTE EEN BUIGING.